

Hồi Thứ Mười Một

LONG ĐÀM HỔ HUYỆT

Niên Ngư Thao hay còn gọi Niên Ngư Khẩu, xưa nay vốn là một thị trấn phần hoa phía tây nam Giang Hạ.

Vào lúc hoàng hôn trên đường phố, trong tửu lâu người ta đang chen chúc nhau ăn uống vui chơi bỗng nghe có tiếng người kêu lớn:

– Ủa, gã kia làm gì coi quái dị quá.

Bỗng thấy trong đám đông xuất hiện một quái nhân tay cầm cần câu, đầu đội rổ tre, mình mặc bộ trường bào rộng thùng thình, mặt vàng như nghệ, đôi chân mày xéch ngược rậm rì, trên má một vết sẹo to tướng, trông mặt khoảng trên dưới ba mươi tuổi.

Quái nhân dạo một vòng quanh đường phố rồi ghé vào Tứ Hải Xuân tửu lâu.

Bọn tiểu nhị thấy quái nhân vào chẳng những không lấy làm lạ mà còn cung kính mời lên lầu, chọn một chỗ yên tĩnh, rồi không đợi kêu lập tức dọn đầy một bàn rượu thịt.

Quái nhân cũng không khách sáo, dựng cần câu xuống nhưng vẫn đội chiếc rổ, bắt đầu ăn uống! Lạ một điều quái nhân ăn uống cúi lên cúi xuống nhưng chiếc rổ thủy chung vẫn không thấy tròn thành.

Quái nhân này không phải ai khác mà chính là Long Bình mạo hiểm đến phó hội.

Từ khi bị Tần Lực gia hại không thành ở Ngạc Thành, một đêm chàng lén rời khách điểm, ăn mặc hóa trang thành một quái nhân như vậy, mục đích là để bọn Tần Lực với người của Thanh Long Giáo không nhận ra chàng, Thứ nữa. cần câu với rổ tre trên đầu cũng có thể làm vũ khí phòng thân.

Không ngờ từ lúc chàng hóa trang như vậy bất kể đến nơi nào, khách điểm đều không lấy tiền, lại hầu hạ vô cùng cung kính. Lúc đầu Long Bình cứ ngỡ hóa trang như vậy vẫn không giấu được tai mắt của Thanh Long Giáo. Nhưng về sau chàng mới biết, trông dáng mạo chàng cổ quái như vậy bọn giáo đồ Thanh Long Giáo tưởng là quý khách được Thần Long Chư Thiên mời đến phó hội nên nhất nhất đều rất lễ phép.

Long Bình vốn muốn che giấu thân phận nên đối phương tưởng lầm cứ để tiếng lẩm, dọc đường chàng cứ ghé các tửu lâu khách điểm lớn của Thanh Long Giáo ăn uống nghỉ ngơi, đồng thời thăm dò thử thế lực của Thanh Long Giáo lớn mạnh bậc nào. Quả nhiên dọc hai bên bờ Trường Giang chỗ nào cũng có phân đàn, cao thủ vô số, thế lực không phải nhỏ thật không hổ là một trong tam giáo lớn nhất

vũ nội.

Lại nói đang lúc ăn uống ngon lành, Long Bình bỗng nghe sau lưng có tiếng cười lạnh kèm theo là một cái xương gà rơi trên chiếc rổ trên đầu chàng.

Long Bình quay lại, ngoài hai bàn của các thương nhân ra chỉ có một đôi thiếu niên nam nữ ngồi cạnh cửa sổ. Gã thiếu niên trạc mười bốn, mười lăm tuổi, mặt mày thanh tú, chỉ tiếc cặp mắt có góc cạnh tàng ẩn sát nghiệp trầm trầm. Thiếu nữ quay mặt ra cửa sổ nên nhìn không thấy diện mạo ra sao. Nhưng cũng đoán được nàng chừng mười sáu, mười bảy tuổi thì ra đây là hai chị em.

Long Bình quan sát hai chị em nọ một hồi, bỗng thấy gã thiếu niên nhếch mép cười lạnh, vẻ mặt khinh mạn coi thiên hạ không ra gì.

Long Bình thấy hai người không có vẻ là người xấu nên không để ý, quay sang ăn tiếp.

“Bốp” một tiếng nho nhỏ, lại một cái xương gà rơi vào rổ trên đầu Long Bình.

Chàng cau mày nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ người lại có ý đắc tội với bốn nhân”. Tâm niệm chưa dứt bỗng nghe tiếng quát khê:

– Tiểu Long! Người còn nghịch ngợm như vậy tử tử đi về đây!

Tiếng nói tuy nhỏ nhưng lọt vào tai Long Bình khác nào tiếng sấm, toàn thân chàng rung động, bởi thanh âm này ngày đêm cứ văng vẳng bên tai chàng.

Tức tốc quay đầu nhìn lại, chiếc rổ trên đầu chàng cũng quay đi mấy vòng, bốn mắt nhìn nhau, song phương đều cảm thấy chấn động.

Thì ra Long Bình thấy thiếu nữ cực kỳ khả ái, mày liễu cong cong, đôi mắt to đen như ươn ướt, mũi thẳng, đôi môi như đoá anh đào hé nở, dung mạo như hoa khai thật chẳng khác nào cửu thiên tiên nữ hạ trần.

Nhưng Long Bình cảm thấy chấn động không phải vì nét đẹp của nàng, nhưng sao nàng. nàng. lại giống Mặc Thanh đến vậy? Đặc biệt sau khi bốn mắt chạm nhau, đôi mắt ấy. Đôi môi cong cong hờn dỗi của Mặc Thanh ngày nào, giống lắm. làm sao không khiến chàng kinh ngạc chứ.

Chàng nhìn thiếu nữ không nháy mắt, quan sát một hồi, gã thiếu niên càng nổi giận, tiện tay bưng tô canh trên bàn vung tay ném vào mặt chàng.

Gã thiếu niên thấy Long Bình không tránh né đoán chắc bị ướt hết từ đầu đến chân.

Nào ngờ, Long Bình chỉ khê nghiêng đầu, cả tô canh rơi vào trong rổ, hàng trăm chiếc lỗ nhỏ nhưng không thấy một giọt canh rơi xuống.

Thiếu niên tán đởm kinh hồn, bỗng nghe tiếng “cộp, cộp”, vang lên phía cầu thang.

Long Bình liếc mắt nhìn chỉ thấy một lão nhân mặt nửa đen nửa đỏ, không ai

khác hơn chính là Âm Dương Phán Tề Phi, trong lòng không khỏi giật mình, thiếu nữ nhìn thấy Âm Dương Phán Tề Phi liền dẫn gã thiếu niên đi ra, cả ba lập tức xuống lầu.

Nhưng đến đầu cầu thang, thiếu nữ còn quay đầu nhìn lại Long Bình, nét mặt đầy vẻ nghi ngờ. Cái nhìn của nàng Long Bình thấy sao mà quen thuộc, bất giác chàng cũng ngừng mục nhìn vào mắt đối phương.

Thiếu nữ đã khuất dạng, nhưng Long Bình vẫn ngồi ngẩn ngơ một hồi lâu, nghĩ thầm:

“Lẽ nào Mặc Thanh là gái hay sao? Không thể được! Không thể được!” Trong lúc chưa chứng thực nàng là Mặc Thanh chàng quyết không thể tin được.

Đang lúc ngồi ngây người ra. chợt chàng giật mình khi nghe một tiếng cười nhẹ:

– Các hạ, ẩm thực một mình không thấy buồn sao?

Ngước mắt nhìn lên, đã thấy một Thanh bào lão nhân đang mỉm cười nhìn chàng. Lão chính là Độc Sát Triệu Ngũ mà chàng đã từng ném qua Ngũ Độc chưởng của lão hồi ở Thiên Đô Phong.

Long Bình giật mình đứng dậy phòng bị, nhưng nghĩ lại chàng đã dùng dị dung thuật cải trang, đối phương chắc không thể nhận ra, nên mỉm cười, nhìn ra xung quanh.

Quả nhiên thực khách ở tửu lầu đã ra về hết, chỉ thấy ngoài cửa sổ ánh trăng như bạc, thì ra đã quá canh hai.

Độc Sát Triệu Ngũ lại nói:

– Đêm nay mười bốn nguyệt sắc cực thanh.

Long Bình biết đối phương nói lời này có dụng ý ứng khẩu đáp:

– Ngày mai mười lăm. Lao giá dẫn kiến giáo giáo chủ!

Dứt lời thò tay vào bọc lấy Kim Long Lệnh đặt lên bàn! Độc Sát Triệu Ngũ thất sắc thối lui hai bước, cung thân thi lễ nói:

– Tiểu nhân dẫn lộ!

Long Bình mỉm cười cất Kim Long Lệnh vào bọc, Độc Sát Triệu Ngũ, nép sang nhường đường đầu cúi thấp, thái độ vừa cung kính vừa sợ sệt.

Long Bình thật không ngờ Kim Long Lệnh có tiếng tức thì bọn cao thủ bậc nhất Thiên Long giáo cúi đầu nghe lệnh. Trong lòng không khỏi lấy làm ngạc nhiên.

Chàng có biết đâu, những người đến phó hội lần này, ngoài giáo chủ của tam giáo trong vũ nội ra chỉ còn có mấy tay cái thế ma đầu thì Độc Sát Triệu Ngũ làm sao dám gheo tới.

Phía tây Niên Ngư Thao có một hồ nhỏ, khuôn viên chừng hơn mười dặm. Độc Sát Triệu Ngũ dắt Long Bình đến bên bờ hồ, chu môi huýt một tiếng sáo dài, lập tức xuất hiện một chiếc khoái thuyền thân nhỏ mà dài chèo vào bờ nhanh như tên bắn.

Nhưng chiếc thuyền đến cách bờ hơn mười trượng thì dừng lại không cập hẳn vào bờ. Bỗng nghe Độc Sát Triệu Ngũ nói:

– Xin mời!

Rõ ràng đối phương muốn khảo nghiệm khinh công của chàng. Long Bình mỉm cười, không chút do dự lướt người ra giữa hồ. Một cái nhô lên thụp xuống đã ra xa năm sáu trượng, tiện tay thả cần câu xuống nước, điểm nhẹ mũi chân, thân hình chàng lại bốc lên, lần thứ hai rơi xuống đã đáp nhẹ trên thuyền.

Cách xa hơn mười trượng lại chỉ cần mượn sức điểm lên cần câu thả trên mặt nước đã có thể vượt qua. Chỉ nội điểm này cũng đủ thấy khinh công đề thuật của chàng đã luyện đến mức nào.

Độc Sát Triệu Ngũ đứng trên bờ ôm quyền nói:

– Xin lượng thứ tiểu nhân không thể bồi tiếp!

Lão vừa dứt lời, khoái thuyền đã lướt trên mặt hồ nhanh như tên bắn.

Ngày trước tuy Long Bình sống ở Bạch Mã Hồ bốn năm trời, nhưng cưỡi thuyền du lãm trên mặt hồ như vậy thì đây là lần đầu tiên được thưởng thức. Đứng ở đầu thuyền, đón gió mặt hồ, trong lòng không khỏi có cảm giác lâng lâng. Tuy biết lần này đi phó hội khác nào vào chốn Long đàm hổ huyệt, hung kiết chưa tường nhưng trong lúc này chàng vẫn cảm giác được nhã thú du thuyền trên mặt hồ nhất là dưới ánh trăng như trải bạc đêm nay.

Lát sau, khoái thuyền đã đi vào vùng lau sậy cạnh bờ hồ, cứ tưởng sắp sửa lên bờ đi bộ. Nhưng khoái thuyền vẫn đi như bay không giảm tốc độ chút nào.

Long Bình ngạc nhiên thấy thùy liễu lướt qua đầu vội cúi xuống tránh, chừng nhìn lại cảnh sắc đã thay đổi, khoái thuyền đã tiến vào một ngòi nhỏ.

Con ngòi rộng chừng một trượng, sâu chừng tám thước nhưng cũng đủ khoái thuyền đi lại, hai bên bờ liễu mọc thành hàng, cành liễu rủ kín hai bên, ánh trăng xuyên qua tàng liễu như những sợi tơ bạc kéo từ trên xuống mặt nước.

Thoáng chốc đã đi hết con ngòi, khoái thuyền lọt vào một chiếc hồ khác, giữa hồ đèn đuốc sáng như ban ngày, ánh đèn hắt xuống mặt nước phản chiếu lên càng làm cảnh hồ đêm thêm huy hoàng.

Long Bình ngưng mục quan sát kỹ, thì ra giữa hồ có một tòa thủy tạ kiến trúc cực kỳ tinh xảo, hoa lệ. Tòa thủy tạ cách bốn bên bờ hồ chừng ba mươi trượng, nhưng bốn bên bờ là rừng gai rậm rì không thấy lối đi.

Khoái thuyền tiến vào hồ lập tức dừng lại, một chiếc tam bản tiến đến gần.

Trên tam bản có một đại hán trung niên người thấp đậm, gã đại hán đến gần nhìn chàng hơi gật đầu mà không nói tiếng nào.

Long Bình biết gã bảo chàng bỏ khoái thuyền bước sang tam bản đi tiếp.

Chân trước chàng vừa chạm vào tam bản chân sau chưa kịp nhấc khỏi khoái thuyền lập tức cảm thấy tam bản trượt mạnh ra ngoài tựa như bị chàng đạp mạnh trôi ra xa vậy.

Lúc này Long Bình thật sự hai chân đứng hai thuyền, bước tới không được bước lui cũng khó.

Trong tích tắc Long Bình nhận định tình thế, nếu bước tới tam bản sẽ bị đẩy tới chân sau đã trống, chân trước không vững trên tam bản tất bị lọt xuống hồ thành chuột lội nước chứ không sai. Nếu không tiến không lùi cứ đứng mãi thế này cũng không khỏi làm trò cười cho thiên hạ.

Trong lúc tiến thoái lưỡng nan Long Bình phát sinh cơ trí, lập tức hít một hơi chân khí kềm chặt hai chiếc thuyền, vận thêm một thành công lực. Hai thuyền từ từ khép lại gần nhau. Chàng từ từ bước sang tam bản, hành động cực kỳ tự nhiên như không hề xảy ra chuyện gì, người bên ngoài nhìn vào không dễ gì phát hiện được.

Hán tử thấp đậm cười nhẹ nói:

– Các hạ nên ngồi xuống thì tốt hơn!

Long Bình biết đối phương còn chưa tâm phục, chắc sẽ giở trò nữa. nhưng chàng mình mang tuyệt học, ngạo khí ngất trời nào có coi lời hù dọa của gã ra gì Hơn nữa cách nhà thủy tạ chỉ khoảng hai mươi trượng nữa thì có gì phải sợ. Liền mỉm cười nói:

– Bất tất phải như vậy, có điều các hạ chờ một chút!

Chỉ thấy chàng hướng cần câu xuống hồ vẩy một cái. Theo đà cái vẩy một cột nước thỉnh không từ mặt hồ bay vọt lên rơi ngay vào chiếc rổ trên đầu chàng.

Đoán chừng bấy nhiêu nước đã đủ. Long Bình lại hoành ngang cần câu chặt đứt cột nước, đoạn trên theo trớn bay lên rơi vào rổ, đoạn còn lại rơi xuống hồ!

Hàng trăm lỗ nhỏ dưới đáy rổ ánh nước lấp lánh nhưng tuyệt nhiên không chảy xuống một giọt Lúc này Long Bình mới nhìn hán tử cười nhẹ nói:

– Bây giờ đi được rồi, mời!

Long Bình khí độ ung dung, ngạo khí ngất trời khiến gã hán tử giận xanh mặt nghiến chặt răng hừ mũi một cái, khuấy mạnh mái chèo chiếc tam bản lập tức chồm lên, rời khỏi mặt nước như tên bắn.

Gã khuấy mái chèo đột ngột vậy, khiến Long Bình dù đã có phòng bị không đến nỗi ngã ngửa nhưng thân hình cũng không khỏi nghiêng mạnh về sau.

Thấy công lực của Long Bình kinh người như vậy khiến gã hán tử càng nổi

nóng, tam bản vừa chạm mặt nước gã lập tức kéo mạnh tay chèo, tam bản đột ngột dừng lại.

Gã khuấy tay chèo một cái tam bản bắn khỏi mặt nước, kéo mạnh một cái tam bản dừng lại, động tác nhanh nhẹn vừa thuần thục chứng tỏ đôi tay gã có một thần lực kinh người hơn nữa công phu điều khiển thuyền của gã cũng đạt đến mức kinh thế hãi nhân.

Tiếc cho gã gặp phải Long Bình khổ luyện mười năm, lại gặp kỳ duyên, công lực hùng hậu khôn lường, phí hết tâm cơ dùng thần lực cũng không làm chàng ngã nhào trên thuyền, chẳng qua thân hình chàng chỉ nghiêng về phía sau và hơi cúi về phía trước mà thôi.

Gã hán tử thấy Long Bình vẫn đứng vững, tức khí hươ loạn xạ mái chèo, chiếc tam bản xông tới giạt lui quay phải quay trái rồi trôi lên hụp xuống, nhưng thân hình Long Bình vẫn vững vững như Thái Sơn, chỉ tiếc chiếc rổ trên đầu chàng lắc la lắc lư nhưng thủy chung vẫn không có một giọt nước nào văng ra ngoài.

Một tràng tiếng vỗ tay như sấm từ thủy tạ vọng xa, xé nát không gian tĩnh mịch trên mặt hồ càng khiến nộ khí của gã bốc cao ba trượng.

“Rắc” một tiếng nghe rợn người, mái chèo gãy đôi gã hán tử té sấp đè dưới thuyền chìm xuống, đầu thuyền cất cao lên lật úp.

Long Bình hú lên một tiếng dài như long ngâm, tiếng hú chưa dứt điểm chân xuống mình thuyền, thân hình như mũi tên rời nỏ bay vút lên.

Nhưng lúc chàng rơi xuống vẫn còn cách thủy tạ gần một trượng, không gấp gáp, chàng đề khí khinh thân đáp nhẹ xuống mặt nước như chiếc lá rồi từ từ cất bước lên nhà thủy tạ.

Sau khi đặt chân lên nhà thủy tạ, chỉ thấy chàng quay người lại hướng mặt hồ vẫy nhẹ, chiếc cần câu từ dưới nước bay lên nằm gọn trong tay chàng.

Thì ra lúc sấp rơi xuống hồ trong lúc cấp bách phát sinh cơ trí, thả cần câu xuống nước, mượn sức nổi của cần câu, đề khí khinh thân từ từ bước đi lên. Người bên ngoài không hiểu nội tình cứ ngỡ chàng đã luyện được tuyệt kỹ khinh công đẳng bình độ thủy, đi trên mặt nước.

Ngược lại chiếc tam bản bị một cái điểm chân của chàng không lật úp lại mà còn cứ thế cả người lẫn thuyền chìm luôn xuống hồ.

– Tiểu nhân Lý Động, ngênh tiếp đại giá.

Long Bình nghe tiếng nói quay đầu nhìn lại, một lão nhân tuổi cổ lai hy, râu tóc như cước đứng cách chàng hai trượng đang ôm quyền thi lễ. Lúc ấy chàng mới nghiêng đầu đổ nước xuống hồ, cung thân hoành lễ. Bước đến gần nhìn kỹ thì ra đó là Huyết Sát Lý Động mà chàng có duyên gặp một lần ở Thiên Đô Phong. Không những lão không nhận ra chàng mà còn ngỡ chàng là cao nhân trong làng hắc đạo, khiêm xưng tiểu nhân, Long Bình không khỏi cười thầm trong bụng. Giả

như bất chợt lão nhận ra người trước mặt là Long Bình chắc tức đến thổ huyết mà chết.

Huyết Sát Lý Động dắt Long Bình vòng qua hàng lang. Xuyên qua một trường sảnh đến một căn phòng có rèm châu rủ kín.

Huyết Sát Lý Động xuôi tay nói:

– Đại hiệp ở xa mới tới, giờ cũng đã khuya, xin an nghỉ sớm!

Long Bình ngạo nghễ hỏi:

– Quý giáo chủ đâu không thấy tới?

– Tệ giáo chủ trưa mai mới tới, chừng đó sẽ thân hành đến tạ tội!

Long Bình mỉm cười vén rèm vào phòng.

Nguyên can phòng này là một thư phòng trần thiết nho nhã. trên kỷ có bày cầm kỳ trên vách thì có thi họa. dựa vào vách có một kệ sách bày những trước tác thành danh của các triều đại.

Trên bàn bày đủ văn phòng tứ bảo, sắp xếp ngăn nắp, cần dùng với tay là có đủ, tiện nghi vô cùng, quý hơn nữa là mọi đồ đạc trong phòng sạch sẽ láng bóng không vướng chút bụi.

Giữa phòng treo một ngọn đèn lưu li phát ra ánh sáng dịu mát. Tương xứng với đồ đạc trong phòng.

Làm chàng có cảm giác thư thái vô cùng. Long Bình từ nhỏ đến giờ chưa từng được ở trong một căn phòng đẹp đẽ như vậy, trong lòng bỗng trỗi dậy những cảm xúc dị thường.

Bỏ cần câu với rổ tre vào góc phòng, lòng bỗng hiếu kỳ kháy thử mấy sợi huyền cầm tiếng “tung, tử” phát ra phá tan không gian tĩnh mịch. Long Bình từ nhỏ đến giờ nào có được dạy dỗ đầy đủ nên đối với nghệ cầm kỳ không biết chút gì, có điều nghe tiếng đàn thanh tao làm hưng phấn tinh thần, bất giác ngồi xuống nghịch một hồi.

Bỗng từ bên ngoài vọng lại tiếng đàn tì bà. Lúc đầu tiếng đàn còn chậm rãi bỗng chốc cao vút tận mây, tiếng trong vắt như chuông vàng khánh ngọc, nhịp dồn dập như vạn mã cuồng phi, mềm mại êm ái, thê lương ngân chuyển như tiếng chinh phụ khóc đêm.

Long Bình tuy không hiểu về âm luật, nhưng nghe tiếng đàn cũng thấy động lòng. Vội đến bên cửa sổ, đẩy cửa nhìn ra. bỗng thấy đối diện có một tòa thủy tạ khác, có một chiếc cầu nhỏ nối liền hai tòa thủy tạ với nhau, tiếng đàn tì bà chính từ trong nhà thủy tạ đối diện vọng ra.

Chỉ thấy bên trong đèn tắt hết không biết ai đàn nên điệu nhạc ai oán ấy.

Tâm niệm chưa dứt bỗng nghe tiếng “bứt” tiếng đàn theo đó cũng dừng bật, chắc tì bà đứt dây làm người tấu nhạc mất nhã hứng.

Nhưng thoáng chốc từ trong nhà thủy tạ đối diện hiện ra một bóng người áo chên xanh. Bóng người chạy đến chỗ đầu cầu lập tức ẩn thân, phóng mắt quan sát bốn phía. thần sắc khẩn trương vô cùng.

Thanh y nhân quan sát một hồi không thấy động tĩnh vội quay người vào nhà thủy tạ ôm ra một bó chững năm sáu cây tre cột chặt với nhau cực kỳ thận trọng để nhẹ xuống nước.

Lúc đầu Long Bình cảm thấy kỳ lạ, tại sao thanh y nhân lại có cử chỉ lạ lùng như vậy? Chừng thấy gã ôm bó tre ra mới biết thì ra gã nhân lúc đêm hôm đào tẩu, bất giác chàng lo lắng thay cho gã, song mục cứ dán chặt quan sát gã.

Bất ngờ Thanh y nhân quay đầu lại, ánh trăng phản chiếu gương mặt trắng bệch khẩn trương của gã. Long Bình vừa mừng vừa lo, bất giác quên mất tình thế trước mặt, buột miệng kêu lớn:

– Mặc Thanh! Mặc Thanh!.

Tiếng gọi của chàng đột ngột khiến thanh y nhân hồn phi thiên lý, giật mình buông tay.”ùm,” bó tre rơi xuống nước, thanh y nhân tức tốc quay người chạy ngược trở vào nhà thủy tạ.

Thanh y nhân vừa khuất bóng trong nhà đã nghe tiếng quần áo đánh gió phàn phật, ba bóng người nhanh như lưu tinh đáp xuống cầu.

Long Bình nhìn lại thấy ngoài Huyết Sát Lý Động còn có Âm Dương Phán Tề Phi với một đại hán thấp đậm, lúc này hai tay gã thủ một cặp song câu, chính là loại vũ khí tiện dụng dưới nước.

Huyết Sát Lý Động với Âm Dương Phán Tề Phi chú mục nhìn bó tre thả nổi trên mặt nước, chỉ thấy có gã đại hán đôi mắt oán hận thâm độc nhìn chằm chằm về căn phòng Long Bình. Nhưng chàng đã tránh vào bên trong nào để gã nhìn thấy.

Long Bình thấy ba người không nói tiếng nào ôm bó tre bỏ đi vội quan sát nhà thủy tạ.

Chàng nghĩ thầm:

“Thanh y thiếu niên lúc nãy là Mặc Thanh quyết không thể nhìn lầm được. Hắn nghe tiếng gọi chắc cũng nhận ra mình, bây giờ ba kẻ kia đã bỏ đi chắc thể nào Mặc Thanh cũng hiện thân tương hội”. Nào ngờ chàng chờ mòn mỏi, chờ đến bóng trăng ngả về tây vẫn không thấy Mặc Thanh xuất hiện.

Trong lòng phiền muộn, lên giường nằm vùi đầu vào gối ngủ quên lúc nào không hay.

Chừng giật mình thức giấc, mặt trời đã lên cao.

Long Bình không khỏi thất kinh thầm trách mình sao khinh suất ở giữa chốn long đầm hổ huyết lại ngủ mê như vậy!

Long Bình vội vàng ngồi dậy thấy giày vớ vẫn còn mang trong chân, nhìn lại mọi vật vẫn như cũ mới tạm yên lòng.

Nhưng chàng vừa thức dậy, ngoài cửa đã nghe tiếng bước chân, rèm cửa vén lên, bước vào hai con a hoàn định hầu hạ chàng rửa mặt chải đầu.

Long Bình mang mặt nạ da người nào dám để chúng hầu hạ vội đuổi hết ra ngoài tự chàng rửa tay rửa mặt.

Tiếp đó a hoàn bưng điểm tâm vào. Chàng cũng không thèm làm khách liền ngồi xuống ăn uống.

Nhưng khi bọn a hoàn dọn dẹp xong Long Bình bỗng thấy trên thếp giấy đặt trên bàn viết ba chữ lớn:

– Người là ai?

Long Bình kinh hãi, lúc chàng thức dậy không để ý đến thếp giấy, không biết chữ này viết cho ai? Viết lúc chàng chưa thức dậy hay lúc đang ăn sáng. Lại nữa cũng không biết kẻ nào viết?

Trên đường đi cho đến lúc thâm nhập Thủy Long Đàn, chàng chỉ nhờ vào một Kim Long Lệnh mà không gặp bất kỳ trở ngại nào. Tuy chàng giấu kín thân phận nhưng cũng đã sắp đặt sẵn cách ứng phó khi có người hỏi, có điều từ bấy đến giờ chưa có ai đặt câu hỏi này ra với chàng.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện ba chữ này, làm chàng do dự không ít. Không lẽ bọn Huyết Sát Lý Động viết.

Nếu có nghi tâm sao chúng không trực tiếp hỏi chàng? Suy tới đoán lui cuối cùng cũng không lần ra được manh mối nào.

Bỗng chàng nhớ đến việc hồi đêm thấy Mặc Thanh, bởi chàng cải trang như vậy nên Mặc Thanh không dám trực tiếp hỏi han lại dùng phương pháp này để gián tiếp hỏi.

Nghĩ đến đây Long Bình thấy khả năng nay là lớn nhất. Đang định lấy bút ghi lại họ tên mình để trả lời đối phương. Ngoài cửa bỗng nghe giọng nói của Huyết Sát Lý Động:

– Đại hiệp đã thức dậy rồi?

Long Bình giật mình vội đáp:

– Mời vào!

Tiếng Lý Động bên ngoài vọng vào:

– Xin đừng khách sáo, tiểu nhân muốn giới thiệu đại hiệp với mấy bằng hữu ngưỡng mộ đại hiệp!

Đến đây Long Bình không dám viết tên mình ra chỉ sợ kẻ địch phát hiện ra chân diện mạo thì nguy, bỗng chuyển động linh cơ, thuận tay viết một câu:

– Người có cái tên đang mong đợi nếm thử mùi vị!

Viết xong vội cầm cần câu đặt rõ lên đầu bước ra đại sảnh. Chỉ thấy đại sảnh trang hoàng cực kỳ hoa lệ, trong đại sảnh đã thấy một số người ngồi cười cười nói nói. Long Bình ngạo nghễ theo sau Huyết Sát Lý Động tiến vào.

Đầu tiên Long Bình phát hiện ra Tần Lực, cạnh gã có một lão già tóc bạc, thân hình cao gầy, diện mạo hai người rất giống nhau. Vừa nhìn Long Bình đã nhận ra lão nhân trên thuyền đêm nọ, thân phụ Tần Lực. Lão đang nói chuyện với một trung niên văn sĩ. Ngoài ra còn có hai lão nhân tuổi quá lục tuần cũng đang đàm luận với nhau. Cả bọn thấy Long Bình tiến vào đại sảnh bất giác không hèn mà nên, tất cả đều im bật đổ dồn ánh mắt về phía chàng.

Huyết Sát Lý Động đầu tiên chỉ trung niên văn sĩ giới thiệu:

– Vị này là Đông Hải Phúc Dao Sơn Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa!

Tiếp đến chỉ sang Long Bình giới thiệu:

– Còn vị này.

Mới nói ba tiếng lão đột ngột nín bật. Lão quên chưa thỉnh giáo danh tánh chàng.

Long Bình vội đỡ lời:

– Tại hạ Giả Dung!

Huyết Sát Lý Động làm như chợt nhớ ra:

– Phải rồi! Phải rồi! Giả đại hiệp!

Nhưng lão vừa dứt lời bỗng cảm thấy bị hố, trên giang hồ chưa từng nghe nói đến nhân vật võ lâm họ Giả.

Đôi mắt sắc như dao của Long Bình lẽ nào không nhận ra sự thay đổi trên nét mặt lão, vội tiếp lời nói:

– Giả mỗ trước nay ở quan ngoại, đây là lần đầu tiên vào Trung Nguyên được bằng hữu tiến cử nên đặc biệt đến bái kiến giáo chủ quý giáo.

Lời giải thích vô cùng hợp lý, ai nghe cũng phải tin.

Huyết Sát Lý Động vội nói:

– Phải! Phải! Tệ giáo chủ còn vài việc bận, sẽ đến sau!

Bỗng nghe Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa cười ha hả nói:

– Giả huynh lúc đêm hiển lộng thần oai thật khiến tại hạ sáng mắt, từ nay về sau mong chỉ giáo thêm cho!

Dứt lời liền đưa tay định nắm tay Long Bình, chàng cũng tự đưa tay ra tỏ tình thân mật.

Nhưng chàng vừa chạm tay đối phương bỗng thấy nóng như lửa. Long Bình

giật mình tỉnh ngộ thì ra đối phương muốn thử công lực chàng, liền vận công vào chưởng chộp lại kinh lực đối phương.

Nhưng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa là bá chủ vùng Đông Hải, trong phạm vi mấy ngàn dặm miền duyên hải đều thuộc lãnh địa của hắn, thử nhỏ được dị nhân truyền thụ, tinh thông thủy lục lăng lộ, công lực phi phàm.

Trong lúc nhất thời, Long Bình vận công không đủ kém thế đối phương. Trong lúc nguy cấp chợt nhớ đến công phu đặc dị Bách Hội Công do Đại Đồ Tiên truyền thụ có công năng tiêu trừ nội lực chân khí đối phương, vội thi triển Bách Hội Công rồi cười nói:

– Lịch Cư Sĩ hảo công phu!

Chàng vừa dứt lời bỗng thấy Lịch Hóa biến sắc mặt lộ rõ nét kinh hoàng đồng thời rút tay về.

Long Bình cười lạnh:

– Lịch Cư Sĩ nhường nhịn! Xin đa tạ! Đa tạ!

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nội khí xung thiên nhưng Long Bình không thém để ý đến gã. Huyết Sát Lý Động vội giới thiệu cha con Tần Lực với Long Bình.

Long Bình thấy song mục Tần Lực hiện lên có vẻ vừa như đổ ky, vừa như khâm phục, rõ ràng hắn không nhận ra chàng! Tần Uy thì ngược lại, đôi mày bạc lão cau lại, đôi mắt như cú vọ của lão không che giấu vẻ nghi ngờ cứ lướt qua lướt lại gương mặt Long Bình.

Tần Uy tự xưng hiệu Tụ Lý Càn khôn, Long Bình nghe qua đã biết lão chuyên dụng tâm cơ, nhưng vốn cao ngạo chàng có coi lão ra gì.

Ngoài ra, hai lão nhân còn lại cũng là nhân vật nổi tiếng trong làng hắc đạo. Một người là Phi Thiên Biển Bức Mã Lương. Một người là Hắc Ngô Công Phí Yên.

Nghe Huyết Sát Lý Động giới thiệu, Long Bình chỉ khẽ gật đầu thái độ cực kỳ khinh mạn.

Bỗng nghe Phi Thiên Biển Bức Mã Lương nói:

– Giả Dung! Người không nhận ra bọn ta?

Long Bình vừa quay người đi nghe nói vội quay lại quan sát kỹ. Chỉ thấy lão đầu thì nhỏ, thân hình béo tròn, đầu trọc lông lốc, mũi cong như mỏ két, đôi môi mỏng dính lúc nào cũng như cười mà không cười.

Dáng mạo lão thật không giống người thường. Chỉ cần nhìn qua một lần cũng đủ gây ấn tượng sâu sắc. Có điều trước nay Long Bình chưa từng thấy qua người nào dáng mạo giống như lão.

Nguyên chàng mang mặt nạ, giả danh giả tính bỗng nhiên lão gọi ngay tên tục khiến chàng không khỏi dạn lòng phải cẩn thận. Chỉ thấy chàng cau mày ra

chiều nghĩ ngợi nói:

– Xin lượng thứ tại hạ mắt kém, trí nhớ kém cỏi không biết đã gặp tôn giá ở đâu?

Phi Thiên Biển Bức Mã Lương cười gian trá:

– Người tuy chưa từng gặp ta, nhưng lẽ ra cũng nghe sư phụ người nhắc đến!

Nghe lão nói vậy Long Bình càng cảm thấy mơ hồ, đặc biệt nói đến sư phụ, một thân tuyệt nghệ của chàng chứa đủ các môn phái, hiện thời chàng cũng không thể nói đích xác ai là sư phụ chàng.

Long Bình vội nói:

– Việc này.

Mã Lương đỡ lời:

– Đúng ra người phải kêu ta bằng sư thúc!

Long Bình càng lúc càng khó hiểu, không dám mở miệng nói bừa, chỉ nghĩ thầm trong lòng.

Thật ra thì Phi Thiên Biển Bức Mã Lương đã nhận ra điểm nào trong võ công chàng có liên hệ với lão?

Lão là sư huynh đệ với ba vị nghĩa bá chàng hay đồng môn với lão hòa thượng?

Tâm niệm chưa dứt bỗng nghe Phi Thiên Biển Bức Mã Lương nói:

– Kỳ thực đêm qua người phi thân từ tam bản lên thủy tạ, ta đã nhận ra người lẽ nào còn muốn giấu hay sao?

Lời nói lão làm Long Bình chột tỉnh ngộ, thì ra Phi Thiên Biển Bức Mã Lương là sư đệ của Cửu Đầu Điều Hồ Hư. Bởi đêm qua chàng thi triển Hoàn Thiên Nhất Thức Vô ảnh khinh công phi thân lên nhà thủy. Nhưng Cửu Đầu Điều Hồ Hư đã từng nói không nhận chàng làm đồ đệ, chàng lại bái Bạch Viên sư phụ.

Chàng có quyền không nhận là lão là sư thúc. Có điều nếu chàng nhận là đồ đệ Cửu Đầu Điều Hồ Hư thì dễ dàng được Thanh Long Giáo tín nhiệm hơn là cứ giấu giấu diếm diếm như trước.

Nghĩ như vậy chàng làm ra vẻ chột nhớ ra. mừng rỡ nói:

– A! Thì ra là Lương sư thúc, trước đây sư phụ đã từng nhắc đến, ngặt vì sư diệt ngu muội, trí nhớ kém cỏi, xin sư thúc lượng thứ!

Long Bình dứt lời vội lấy rổ tre trên đầu xuống làm ra vẻ định quỳ xuống bái kiến.

Phi Thiên Biển Bức Mã Lương vội ngăn:

– Hiền diệt, đây là đất khách, bất tất phải hành đại lễ thế!

Lão quay sang Hắc Ngô Công Phí Yên nói:

– Người thấy chưa, tuyệt nghệ sư môn làm sao ta có thể nhận lầm được!

Long Bình thấy lão không cho bái kiến thật tiện cho chàng, có điều lão gọi chàng hiền diệt nghe mãi ý vô cùng, vô hình trung mọi người có mặt trong đại sảnh đều bị coi là thân phận thấp hơn lão một bậc.

Lúc ấy bỗng thấy gã đại hán thấp đậm bước vào kê tai nói nhỏ với Huyết Sát Lý Động mấy câu, chỉ thấy lão biến sắc mặt vội hướng về quần hùng thi lễ nói:

– Tại hạ có việc cần kíp tạm thời cáo lui, tề giáo Thủy Long Đàn đàn chủ Thủy Thần Cao Mãnh thay mặt tề giáo bồi tiếp chư vị!

Dứt lời vội vã rút lui.

Long Bình thấy lão vội vội vàng vàng rút lui không biết đã xảy ra việc gì, bỗng nghe giới thiệu gã đại hán thấp đậm là Thủy Long Đàn đàn chủ, nghĩ thầm:

“Thì ra người làm bá chủ ở đây nên ngạo khí hơn người đã bị bại còn chưa chịu tâm phục, có một ngày sẽ cho người biết thiếu gia lợi hại!” Tâm niệm vừa dứt chợt nghe có người kêu lớn:

– Giả huynh! Giả huynh.

Long Bình nhìn lại thấy Tần Lực, hơi ngạc nhiên hỏi:

– Tần huynh có điều chi chỉ giáo?

Tần Lực nói:

– Tiểu đệ đắc tội, mạo muội thỉnh giáo một câu, không biết lệnh sư hiện ở đâu?

Long Bình hơi giật mình hỏi lại:

– Tại hạ lần này vào Trung Nguyên mục đích tìm kiến ân sư. Tần huynh hỏi như vậy là ý gì?

Tần Lực chỉ cười không trả lời, lại hỏi:

– Tiểu đệ còn muốn thỉnh giáo một việc. Giả huynh ngoài học nghệ với Hồ tiên bối ra, có còn học nghệ môn phái khác?

Long Bình chấn động, lập tức phát giác Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy đang nhìn chàng chăm chăm hai mắt như hai cục than hồng. Rõ ràng lão cố ý bảo Tần Lực hỏi như vậy.

Chàng chợt động tâm cơ hỏi lại:

– Tần huynh có chỗ nào nghi ngờ sao không nói thẳng ra, hà tất phải che che giấu giấu như con gái!

Tần Lực cứng họng chưa kịp ứng phó bỗng nghe Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy cười lạnh nói:

– Các hạ đầu để rỏ tre, tay cầm cần trúc là các loại binh khí thành danh của Trung Nguyên Tứ Tuyệt. Các hạ đã bái Hồ huynh học nghệ, lại dùng binh khí của

kể khác, việc này làm sao giải thích đây?

Long Bình nghe xong cười lớn nói:

– Không sai! Tại hạ có uẩn khúc riêng lẽ ra không nên tiết lộ, nhưng trước mặt chư vị tiền bối không tiện giấu diếm. Nguyên tại hạ với Trung Nguyên Tứ Tuyệt có ân oán chưa giải quyết xong, nhưng từ ngày vào Trung Nguyên đến giờ, hỏi khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng chúng. Về sau nghe giang hồ truyền ngôn, ba trong Trung Nguyên Tứ Tuyệt đã táng mạng dưới tay Bách Hoa giáo chủ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu mấy năm trước, duy chỉ còn lại một mình Thiên Lô Chưởng Long Quyền.

Long Bình nói tới đây hơi dừng lại, song mục như hai luồng điện quét khắp quần hùng, thần sắc quần hùng trầm trọng vừa giống như tất cả đều có liên quan đến vụ huyết án năm xưa vừa như không hề liên quan.

Long Bình nói tiếp:

– Có điều không rõ hiện giờ lão ẩn náu nơi nào, cho nên tại hạ mới tạm dùng binh khí của Tứ Tuyệt để dẫn dụ Thiên Lô Chưởng Long Quyền hiện thân. Tần giáo chủ thấy kế này thế nào?

Câu hỏi của Tần Uy, Long Bình đã có dự liệu trước, nên trả lời trôi chảy lại thêm dụng ý bên trong.

Lại nghe Tần Uy hỏi tiếp:

– Các hạ với Trung Nguyên Tứ Tuyệt thù oán thế nào?

Long Bình lập tức nghiêng răng nói:

– Thù sâu như biển, oán nặng như núi!

Tần Uy cười ha hả nói:

– Hảo huynh đệ, ta nghĩ lầm huynh đệ rồi, tung tích của Long lão tặc chờ giáo chủ đến, hỏi hần thì biết!

Long Bình nghe nói tim đập rộn ràng không biết là mừng hay lo, không ngờ đến Thanh Long Giáo lại tìm thấy tung tích phụ thân.

Bỗng nghe tiếng “Cộp, cộp”. Âm Dương Phán Tề Phi phi thân vào đại sảnh như cơn gió lốc. Thần sắc lão cực kỳ nghiêm trọng, đến trước mặt Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy, vòng tay thi lễ. Sau đó lấy từ trong bọc ra một hoàn thuốc đen nhánh, vẫn lặng thinh đưa cho Càn Khôn giáo chủ.

Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy vừa nhìn thấy tiểu hắc hoàn, biến sắc mặt kinh hãi kêu lớn:

– Tề Phi, người... người làm như vậy là ý gì?

Âm Dương Phán Tề Phi lạnh lùng:

– Tần giáo chủ xin tự vấn lòng, năm đó các hạ đã phát thệ trước mặt tề giáo

chủ ở tổng đàn tề giáo, chẳng lẽ đã quên rồi sao?

Càn Khôn giáo chủ Tần Uy mặt mày lúc xanh lúc trắng, thật lâu sau lão mới trấn tĩnh nói:

– Tuy Tần Uy ta nhất thời bất cẩn lỡ lời, nhưng Tề Phi người cũng chưa đủ tư cách chấp hình!

Con mắt lớn của Âm Dương Phán Tề Phi trợn ngược, phát ra những tia sáng kinh người. Lão cất giọng như từ cõi âm ty vọng về nói:

– Đó là ta nể mặt người lắm rồi, chờ tề giáo chủ tới người chết càng thảm hơn.

Tần Uy trợn mắt hét lớn:

– Tề Phi, người khinh người quá đáng! Lực nhi, theo ta.

Âm Dương Phán Tề Phi điểm nhẹ độc cước thối lui hơn trượng hoành thiết quài nói:

– Tần giáo chủ, Tề Phi ta thành thực khuyên người nên ngoan ngoãn thọ hình, tề giáo chủ nhất định hỗ trợ lệnh công tử chấp chính chức vị giáo chủ, nếu không cha con người đừng hòng thoát khỏi Thủy Long Đàn!

Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy gầm lên:

– Với sức lực Tề Phi người mà cũng đòi giữ chân bản giáo chủ? Lực nhi! Đi!

Dứt lời lão phát tay áo, huy động chưởng tấn công Âm Dương Phán Tề Phi. Tề Phi múa quài trượng đỡ một chiêu. Phóng người ra đại sảnh nói:

– Tần Uy! Người đừng vọng tưởng Thủy Long Đàn là chỗ không người!

Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy không coi đối phương ra gì, tung người phóng tiếp một chưởng nữa. Nhưng lão vừa xông tới Tề Phi đã lui hẳn ra ngoài.

Chỉ nghe Âm Dương Phán Tề Phi hét lớn, bốn phía đại sảnh tên bắn ra như mưa. Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy còn đang lơ lửng chân chưa chạm đất, muốn tránh né cũng không kịp, thất kinh huy động tay áo rộng gạt được một số tên, nhưng tên bắn ra liên miên hết lớp này tới lớp khác làm sao gạt hết toàn bộ được. Chỉ nghe lão hét lên thê thảm té lăn xuống đất, thân hình trúng mấy chục mũi tên tua tủa như lông nhím!

Âm Dương Phán Tề Phi trở vào đại sảnh, chỉ Tần Lực hỏi:

– Tần Lực, người định lẽ nào?

Tần Lực mặt mày trắng nhợt, rung giọng nói:

– Tạ... Tạ... Ta chưa động thủ...

Âm Dương Phán Tề Phi mỉm cười quay sang Long Bình, ôm quyền nói:

– Phụng cáo các hạ. không nên hỏi tề giáo chủ việc Thiên Lôi Chưởng Long Quyền!

Long Bình nhú mày hỏi:

– Tại sao?

Gương mặt nửa đen nửa đỏ của Âm Dương Phán Tề Phi phủ đầy sát khí, lạnh lùng nói:

– Tại sao? Ta chỉ muốn tốt cho các hạ, nếu có gan thì đừng nghe lời ta!

Long Bình nào có coi lời đe dọa của đối phương ra gì, khinh mạn nói:

– Đương nhiên là phải hỏi rồi, có gì đáng sợ?

Con mắt lớn của Âm Dương Phán Tề Phi lại trợn ngược, Phi Thiên Biển Bức Mã Lương vội chen vào:

– Tề đàn chủ bất tất nổi giận, ngu diệt chưa biết lợi hại, để tại hạ khuyên gã!

Dứt lời vội kéo tay chàng rời đại sảnh trở về thư phòng, lão hạ giọng:

– Hiền diệt, chớ khá vọng động! Chẳng lẽ người không thấy Tần Uy lỗ nói tung tích Long Quyền mà táng mạng sao? Người hà tất lấy tánh mạng ra đùa cợt như vậy!

Long Bình nói:

– Sư thúc! Việc này sư thúc cũng biết?

– Đương nhiên ta cũng biết, lúc nãy trong đại sảnh ngoài người với Tần công tử ra ai cũng biết, có điều không ai dám nói mà thôi!

Long Bình kinh ngạc hỏi:

– Như vậy ân sư cũng biết?

Phi Thiên Biển Bức lắc đầu:

– Chỉ có sư huynh không biết, bởi lúc ấy lão không có mặt.

Lúc ấy một con a hoàn bưng vào hai ly trà để trước mặt hai người.

Long Bình thấy a hoàn chợt nhớ đến việc ban sáng vội nhìn giấy trên bàn, mảnh giấy chàng ghi đã biến mất. Chàng nghĩ thầm chắc Mặc Thanh đã lấy đi rồi.

Long Bình lại quay sang Phi Thiên Biển Bức hỏi tiếp:

– Sư thúc biết rõ tung tích Long Quyền sao không nói cho ngu diệt biết để rửa thù?

Phi Thiên Biển Bức nhấp một ngụm trà nói:

– Ta làm sao dám nói cho người nghe?

Lão chưa dứt lời bỗng từ ngoài cửa sổ vọng vào giọng cười lạnh như băng của Âm Dương Phán Tề Phi:

– Phi Thiên Biển Bức! Người nói hơi nhiều rồi!

Phi Thiên Biển Bức Mã Lương chấn động toàn thân, mặt trắng bệch chung trà

trên tay rớt xuống đất “Xoảng” một tiếng bể nát.

Long Bình giật mình gọi lớn:

– Sư thúc! Sư thúc!

Mã Lương không trả lời, Long Bình nhìn lại thấy thất khiếu lão đều ra máu đen, ngồi chết cứng trên ghế!

Long Bình hồn phi phách tán, thì ra lão đã bị trúng kịch độc, may mà chàng chưa uống trà, nếu không sợ cũng khó giữ nổi mạng sống.

Tiếp đến thấy hai đại hán vào thư phòng khiêng thi hài Phi Thiên Biển Bức đi. Long Bình vừa định ngăn cản bỗng nghe bên tai một giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu:

– Liên can gì đến người? Ít quản việc người tốt cho người hơn!

Long Bình giật mình quay nhìn tứ phía vẫn không biết tiếng nói từ phía nào vọng lại.

Bên tai lại nghe vo ve như muỗi kêu:

– Người tự bảo trọng, lão phu đi đây, ở lại chỉ sợ gặp phiền phức!

Vừa dứt lời bỗng thấy quái phong nổi lên. Long Bình một thân tuyệt nghệ kinh người cũng chỉ thấy một bóng xám như làn khói lướt qua mặt, nháy mắt đã mất tung. Kinh công của nhân vật này đã đến mức lộ hỏa thuần thanh! Long Bình không khỏi kinh hãi thâm, nhưng biết nhân vật ấy là người chính phái, có lòng phò trợ nên chàng mới yên tâm.

Đến trưa, một a hoàn lại bưng rượu thịt đến, Long Bình không khỏi ngạc nhiên hỏi:

– Ủa, quý giáo chủ chưa đến sao? Sao lại dọn cơm ở đây?

A hoàn dường như câm điếc, chỉ thấy ả lắc đầu, không biết là giáo chủ chưa đến hay ả không biết.

Long Bình hỏi không rõ nguyên ủy đành ngồi xuống ăn cơm.

Bỗng chàng phát hiện có một viên giấy vo tròn lẫn trong cơm, vội giở ra xem, quả nhiên là một bức thư viết:

“Bình ca! Cơm này tự tay ta nấu, người cứ yên tâm ăn uống. Nhưng tốt nhất nhân lúc giáo chủ chưa đến mau mau tìm đường trốn đi. Càng sớm càng tốt!” Bên dưới ký tên:

“Kẻ đã nếm được vị ngọt lẫn vị đắng của tên người!” Long Bình nhìn chữ viết, tuy chữ viết thảo để che dấu tự dạng thực nhưng rõ ràng là thủ bút của nữ nhân. Lòng chàng rung động, Mặc Thanh, lẽ nào hẳn lại là nữ nhi!

Chàng nghĩ thầm:

– Bất kể người nói thế nào, ta đã đến đây chưa tìm được tung tích phụ thân lý

nào lại trốn đi. Cho dù dấn thân vào chốn Long Đàm hồ huyết ta cũng không sợ, nếu có táng thân, chốn này cũng không tiếc.

Tâm niệm chưa dứt, bỗng thấy rèm châu lay động, một bóng người như ma muội tiến vào định giật mảnh giấy trên tay Long Bình.

Thân pháp người mới đến không thể nói là chậm nhưng thân thủ Long Bình nào phải tầm thường.

Chàng nhận ra đó là gã thiếu niên tên Tiểu Long mà chàng đã gặp nơi tửu lâu hôm nọ.

Chỉ thấy Long Bình mỉm cười khinh mạn, hai tay nhô lên hạ xuống, Tiểu Long không chớp tròng giấy ngược lại chớp vào dã côm.

Long Bình giả vờ xuýt xoa:

– Ai da! Tiểu huynh đệ! Có đôi cũng không nên dùng tay bốc côm như vậy!

Tiểu Long đỏ mặt, phủi phủi tay đánh côm xuống bàn, nổi giận nói:

– Đưa cho ta xem! Nhất định là do tử tử viết cho người!

Long Bình giả làm ra vẻ không hiểu nói:

– Đâu? Tử tử người viết gì, đưa ta xem thư?.

Tiểu Long gian xảo mỉm cười nói:

– Đừng làm bộ, đưa hai tay ra ta xem!

Long Bình vốn không hay phục tùng, nhưng lần này chàng ngoan ngoãn đưa hai tay ra phía trước, cười cười hỏi:

– Người cần gì?

Tiểu Long quát khê:

– Xòe tay ra!

Long Bình không do dự xòe tay ra hỏi lại:

– Người cần gì?

Hai bàn tay chàng trống trơn, mảnh giấy đã biết mất tung!

Tiểu Long kinh ngạc rõ ràng đối phương đang cầm mảnh giấy làm sao qua được mắt gã, giờ bỗng biến mất. Gã đưa mắt nhìn xuống đất, ngoài mấy hạt côm bị gã làm rơi vãi, dưới đất cũng trống không!

Tiểu Long mặt đỏ như táo chín, cười lạnh nói:

– Bộ dạng như người mà cũng đòi treo cao, nói cho người biết, tử tử ta đã hứa gả cho Tần Lực ca ca rồi, người đừng nằm mơ nữa!

Long Bình chấn động, hồi ức lại việc xảy ra ở Thiên Đô Phong đạo nọ. Lúc cứu Mặc Thanh bị hấn vô duyên vô cớ giáng cho một bạt tai, sau đó nhất cử nhất động đều không bình thường, rõ ràng hấn là nữ nhi.

Trong lòng chàng bất giác trào dâng một cảm xúc khó tả, lại nghĩ đến Tần Lực. Vị hôn phu của Mặc Thanh, bỗng thấy chua xót não nề.

Nhưng lúc này trong đại sảnh, Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy bị loạn tên táng mạng, Tần Lực không cảm phần trước cái chết của phụ thân, lại hèn nhất cầu an, hành động của hắn thật khiến người khinh ghét. Mặc Thanh gả cho phường tiểu nhân vô lại như hắn giống như hoa lài cắm bãi cút trâu. Long Bình cảm thấy tiếc cho nàng, một trang nữ sắc nghiêng thành.

Tâm trí chàng chìm vào cõi vô thức, Tiểu Long bỏ đi lúc nào chàng cũng không hay biết, rượu thịt trên bàn cũng không thêm động đến, bất giác thò tay xuống găm bàn lấy mảnh giấy mà Mặc Thanh gởi đến lúc này.

Nguyên mảnh giấy có dính cơm, lúc chàng trầm tay xuống đã nhanh tay dán lên bên dưới mặt bàn nên Tiểu Long tìm không thấy.

Long Bình nhìn vào mảnh giấy, bỗng thấy bóng dáng gã thiếu niên thư sinh Mặc Thanh, khéo miệng mỉm cười, mắt long lanh nhìn chàng.

Ảo ảnh biến mất, lại hiện lên một thiếu nữ tuyệt sắc nơi tửu lâu hôm trước, đôi mắt đắm đắm nhìn chàng, mày liễu cong cong phảng phất nét ưu tu.

Bỗng dáng cao gầy của Tần Lực hiện ra che khuất bóng yêu kiều của Mặc Thanh, vẻ mặt gã đầy vẻ ngạo mạn nhìn chàng nhếch mép cười.

Bỗng nghe tiếng giày cỏ “lẹt xẹt, lẹt xẹt” vọng lại, lão hòa thượng lại hiện ra. Vẫn tóc ngắn lởm chởm, đầu đội một mũ rách, tăng bào tả tơi, chỉ mặt chàng mắng lớn:

– Súc sinh! Mười mấy tuổi đầu đã đam mê tửu sắc, còn dám nhìn mặt ta!

Long Bình giật mình như vừa trải qua cơn ác mộng, mồ hôi tuôn ướt áo, thầm trách mình sao quá hồ đồ, để quên mục đích chính đến đây là tìm cho ra thân phụ, luyện thành Thiên Lôi Chưởng để báo thù nhà.

Tiện tay xé nát mảnh giấy, ném xuống mặt hồ. Bỗng thấy một trận quái phong lướt qua mặt hồ, cuốn hết mấy mảnh giấy vụn đi mất, không để lọt xuống hồ một mảnh nhỏ.

Long Bình thất kinh nhìn ra cửa sổ chỉ thấy thấp thoáng bóng người vừa khuất dạng ở cuối hành lang.

Chàng định phóng người đuổi theo bỗng nghe tiếng thiết trượng gõ xuống đất “Cộp, cộp”. Thì ra Âm Dương Phán Tề Phi đến. Chàng vội quay người trở về ghế ngồi.

Âm Dương Phán Tề Phi không vào phòng chỉ đứng ngoài rèm nói vào:

– Giả huynh đệ, tề giáo chủ vì có việc cần kíp sáng mai mới đến đây. Nếu không có việc gì, tốt nhất huynh đệ nên ở trong phòng, như có việc cần cứ căn dặn a hoàn là xong!

Long Bình hỏi:

– Tại sao?

Âm Dương Phán Tề Phi cười lạnh:

– Câu này người đã hỏi đến hai lần, kể cả lệnh sư Cửu Đầu Điều Hồ Hư đến đây cũng không dám ngạo mạn như vậy! Xin khuyến cáo các hạ. Thủy Long Đàn cơ quan trùng trùng, vọng động là mất mạng, các hạ nên biết tự lượng!

Long Bình nghe nói, chợt nhớ đến lời khuyến cáo trong thư của Mặc Thanh, liền hỏi thăm dò:

– Đã như vậy, tại hạ còn có việc cần kíp phải giải quyết, tạm thời cáo lui, ngày khác sẽ dâng môn tạ tội với quý giáo chủ!

Âm Dương Phán Tề Phi hừ lạnh:

– Nửa ngày trước đây, nếu các hạ cáo từ bốn đàn chủ đích thân tống tiễn! Đến lúc nay, hà hà. tất phải chờ giáo chủ phát lạc, ta không thể tác chủ!

Long Bình nghe tới đây nộ khí bốc cao vạn trượng.

Lập tức cầm lấy cần câu với rổ tre, cần câu khê rung động, rèm châu lay động không dứt, chàng hét lớn:

– Tại sao?

Bên ngoài Âm Dương Phán Tề Phi thối lui hơn trượng hoành ngang thiết quài, gương mặt lão nửa đen nửa đỏ pha đầy sát khí, tuy nhiên vẫn trấn tĩnh nói:

– Lại tại sao, lần thứ ba người mở miệng thốt câu này. Nếu không phải giáo chủ có lệnh ta lập tức lấy mạng người!

Long Bình kinh ngạc, Thần Long Chư Thiên chưa đến đây đã nắm rõ tin tức về chàng. Xem ra Thủy Long Đàn không phải là nơi nên lưu lại chi bằng nhân lúc lão chưa đến sớm tìm cách rời khỏi đây là thượng sách!

Lòng đã định hừ nhẹ nói:

– Với một tên độc cước tàn phế như người mà cũng lớn lối!

Dứt lời từng bước một chậm rãi tiến ra cửa.

Con mắt lớn của Âm Dương Phán Tề Phi đột ngột mở lớn, hét:

– Người dám ra khỏi cửa một bước, lập tức chết không toàn thây!

Long Bình cười nhẹ:

– Chưa chắc!

Chân vẫn không ngừng từ từ bước tới.

Thần sắc chàng cực kỳ ung dung, kỳ thực đã ngấm đê khí vận công hộ thể đề phong bất trắc.

Nhưng lúc chàng vừa chuẩn bị bước ra khỏi cửa định xuất kỳ bất ý xông mạnh

ra. tấn công Tề Phi một thế. Bởi chàng đã từng đấu với Tề Phi, biết rõ lão chưa phải là đấu thủ của chàng, thứ nữa chàng cũng nghĩ đến phi tiễn mai phục bên ngoài, nhưng chiếc rổ trong tay chàng lại là khắc tinh của ám khí, cho dù phi tiễn nhất loạt phóng ra chàng cũng không sợ.

Trong một sát na ngay lúc chàng vừa định cất mình tung người ra bỗng nghe giọng nói như muỗi kêu vang vẳng bên tai:

– Hảo tiểu tử! Người chán sống rồi?

Đồng thời ngay lúc đó, Âm Dương Phán Tề Phi hét lớn:

– Đứng yên!

Long Bình giật mình tựa như bị tiếng hét của Âm Dương Phán Tề Phi dọa không dám xông ra. Thân hình đã trụ lại.

Chỉ thấy Âm Dương Phán Tề Phi đột nhiên biến mất. Chỗ lão đứng hiện ra một cái hố chừng hai trượng vuông, cách mặt đất chưa đầy một thước là mặt nước.

Mặt nước ló lên hàng vạn đầu măng xà. đang thè lè lưỡi đỏ như máu, mùi tanh hôi bốc lên nồng nặc. Long Bình bất giác rợn tóc gáy.

Với võ công của chàng dù xông ra cũng không đến nỗi lọt xuống hố, nhưng sự việc đột biến khiến người nhìn thấy không khỏi kinh tâm tán đởm.

“Sâm “ một tiếng, mặt đất phục hồi nguyên trạng!

Bên tai Long Bình lại vang lên tiếng nói như muỗi kêu:

– Tiểu tử, người thấy chưa? Lão phu biết người đi tắt sinh chuyện, cổ nhân nói “Thiếu bất nhẫn tắc loạn đại mưu” (người nhỏ tuổi không đủ nhẫn nại tất làm loạn đại mưu) quả thật không sai. Ta hỏi người, người đến đây để làm gì?

Chàng giật mình lảo bầm:

– Phải, đến để làm gì?

– Để thăm dò tung tích phụ thân, nhân tiện tìm kiếm Mặc Thanh, hiện giờ hai việc này đã bắt đầu có chút ánh sáng. Sao lại lỗ mãng làm hư việc lớn!

Long Bình chợt tỉnh con mê, mồ hôi lạnh tuôn ướt áo Chợt nghe giọng nói lạnh như băng của Âm Dương Phán Tề Phi:

– Hừ! Xem ra tiểu tử người cũng biết thức thời, từ giờ trở đi nên ngoan ngoãn ở lại thư phòng chờ có vọng động, bằng không là người chán sống rồi đó!

o O o